

STEVEN KILIAN
PLOFKRAKER

**VOL GAS, HARDE KLAPPEN
EN DE LANGE WEG TERUG**

Uitgeverij De Kring

INHOUD

Voorwoord	7
Proloog: de plofkraak	11

DEEL 1

1. 'No risk? No Ferrari!'	21
2. Dollemansrit	36
3. Meester-schilder	46
4. Volleerde acrobaten	58
5. Nederlands bokskampioen	68
6. Gebroken jukbeen, ontzette kaak	77
7. Ploffen bij de Moffen	88
8. De Plofsmurf	102
9. De pizzaschuif	109

DEEL 2

10. Alle beperkingen	137
11. Vrij met enkelband	146
12. Rook, maar geen vuur	172
13. Vluchten naar België	182
14. Binnen beginnen om buiten te blijven	201
15. De aanslag	231
16. 'No surrender! Vol gas!'	237
17. Isoleercel	246
18. Bouwen aan de toekomst	263

Nawoord	285
---------	-----

VOORWOORD

Utrecht. Tegenwoordig ook wel bekend onder de namen U-tje, Utca en 030 (uit te spreken als nul dertig) en te herkennen aan de eindeloze oerkreet: 'UUUUUUUUUUUUUUUUU!' Eén hand in de lucht, vingers in de vorm van een U. Alles om te laten zien en te laten horen dat we trots zijn op ons prachtige *stadsjie*.

Voor ons geen chique woonwijk of een mooi vrijstaand huis grenzend aan een park waar de vogeltjes vrolijk fluiten. Wij hebben hier wel vogels: een overvloed aan volgevreten houtduiven en brutale zwarte kraaien die je alleen hoort krijsen wanneer iemand weer eens ongezien zijn afval langs de zijkant van de weg dumpst.

Wij komen uit de Utrechtse probleemwijken Ondiep, Overvecht en Kanaleneiland. Wijken waar je wordt opgelicht of afgeperst zodra je even niet oplet, waar je door je flicker wordt geschoten door een zestienjarige voor een horloge van 5K. Hier zie je alleen grauwe betonnen zoi, naoorlogse woningen en flats van twaalfhoog met piepende en krakende liften die stinken naar de zeik, opgedroogde rochels op de spiegels hebben en muren die beklad zijn met teksten als 'Fuck the Police' en 'Patricia van zeshoog is een kankerhoer'.

Wij groeiden op in de jaren negentig. Een tijd waarin alles mocht en kon, pal tegenover 't Zandpad, toen één van de bekendste prostitutiezones van het land en een magneet voor drugsdealers, pooiers, hoeren en ander gespuis, groot en

klein. Op jonge leeftijd werden wij dagelijks geconfronteerd met vechtpartijen, drugs- en alcoholverslavingen en zolders en kelders vol wiet.

Als kinderen haalden we al de gekste capriolen uit. Zo bliezen we regelmatig uit verveling de groene PTT-telefooncellen op, we staken auto's in brand, stalen stiekem oma's auto wanneer zij haar middagdutje deed en reden op onze opgevoerde crossers en scooters door de buurt op zoek naar de politie om ze vervolgens uit te dagen en van ze weg te rijden door parkjes en smalle steegjes waarvan we ieder boompje en iedere scheefliggende stoeptegels uit ons hoofd kenden. Alles voor de rush.

We leverden onze scooters in voor nog snellere motoren die we stalen over de Duitse grens en binnen no-time stonden we aan de top van een criminele organisatie die zich bezigield met plofkraken van pinautomaten. Geen pinautomaat in binnen- en buitenland was nog veilig. We waanden ons in een actiefilm waarin we zelf de hoofdrol speelden. Een film vol spanning en adrenaline, waarbij we met gemak boven de 300 kilometer per uur over de snelweg knalden, terwijl we achtervolgd werden door politiehelikopters.

Door het vele buitgemaakte geld lag de wereld aan onze voeten. We konden doen en laten wat we wilden en leefden boven alle wetten. Het geld ging op aan dure vakanties, aan mooie en snelle sportauto's, aan horloges en designerkleding, en we gingen van feest naar feest met vrouwen die je normaal gesproken alleen in je favorietenlijst van Pornhub tegenkomt.

Ik werd in drie verschillende boksklassen Nederlands bokskampioen, ging werken voor een grote Utrechtse vastgoedonderneming waar ik voor miljoenen euro's aan woningen verkocht en ik richtte samen met mijn oud-werkgever een politieke partij op waarmee we twee zetels veroverden in de Utrechtse gemeenteraad.

Was alles dan rozengeur en maneschijn? Absoluut niet. Door hebzucht en het gevoel van onaantastbaarheid raakten we al snel bekend met de keerzijde van de medaille. We verloren vrienden aan fatale ongelukken en we raakten onszelf kwijt in de verslaving aan adrenaline en aan de macht van het snelle geld. Uiteindelijk werden de meesten van ons veroordeeld tot lange gevangenisstraffen. Mijn neefje en ik kregen samen 30 jaar celstraf. We gingen met z'n allen snel naar de top, maar nog veel sneller zakten we de afgrond in.

Tijdens onze detentieperiodes stonden we er allemaal alleen voor. Ik raakte vrijwel alles kwijt wat ik had opgebouwd: mijn toenmalige vriendin liet me door mijn gevangenisstraf in de steek, ik verloor mijn koophuis en mijn goedlopende onderhoudsbedrijf moest ik noodgedwongen stopzetten.

Na negen maanden hechtenis in het Huis van Bewaring werd ik geschorst omdat er geen duidelijkheid kwam wanneer mijn zaak inhoudelijk behandeld zou worden. Zo kwam ik tijdelijk op vrije voeten. Ik kreeg een gps-enkelband van de reclassering, die ik op het allerlaatste moment doorknipte om vervolgens een jaar lang onder hoogspanning op de vlucht te blijven.

Uiteindelijk werd ik opnieuw door een arrestatieteam aangehouden en als klap op de vuurpijl raakte ik over mijn hele lichaam zwaar verbrand toen een medegedetineerde een pan kokend hete olie over me heen gooide. Door bureaucratie in de gevangenis werden mijn zware verwondingen nauwelijks verzorgd. Ze lieten me 155 dagen wachten op een ander matras. En omdat na sluitingstijd niemand de brandwonden op mijn rug kon insmeren, smeerde ik de zalf eerst op de muur van mijn cel om er vervolgens met mijn rug vol wonden langs te schuren.

Terugkijkend kan ik wel zeggen dat mijn gevangentijd

leerzaam was, omdat de gevangenis mij als persoon heeft veranderd. Hier ben ik gaan inzien wat écht belangrijk is in het leven. Ik heb spijt van de keuzes die ik in het verleden gemaakt heb, maar de straat, de boksring en de gevangenis hebben mij wel gevormd tot de persoon die ik vandaag de dag ben geworden. Ik zal de spreekwoordelijke handdoek nooit in de ring gooien.

Dit boek gaat over vallen en opstaan. Iedereen krijgt wel eens kleine of grote tegenslagen te verduren. Het gaat er dan om dat je blijft vertrouwen in jezelf en dat je de negatieve gebeurtenissen omzet naar een positieve bron van innerlijke kracht die je voor de rest van je leven steun, houvast en daadkracht kan geven.

Dit verhaal is niet geschreven om criminele activiteiten te verheerlijken, in tegendeel. Mijn verhaal is vooral bedoeld om kwetsbare jongeren ervan te overtuigen dat een leven in het criminele circuit vaker niet dan wel loont, en om te laten zien dat een simpele beslissing om in de criminaliteit te stappen, desastreuze gevolgen kan hebben.

Mijn naam is Steven Kilian en voor u ligt mijn verhaal, dat ik tijdens mijn detentie heb geschreven.

PROLOOG: DE PLOFKRAAK

Nadat we volledig uitgerust waren en de kofferbak vol hadden gestopt met inbraaktuig, reden we die avond richting Duitsland. Ik ga niet liegen. Ik scheet in het begin twintig kleuren stront toen we de douane op de grens passeerden.

Misschien was ik op dat moment het liefst weer huiswaarts gekeerd, maar toen ik naar Junior keek, die achter het stuur zat mee te rappen op wat nummers van rapper Lijpe, met een Red Bulletje in zijn hand, was het net alsof we weer samen op vakantie gingen.

‘Relax, Lange. Morgen zitten we weer in Villa Vertigo of we pakken even snel het vliegtuig naar Spanje, alles komt goed,’ probeerde hij mij gerust te stellen. We luisterden voor de afleiding naar de Duitse radiozender 1Live.

‘Wat een pleuristaal hè, dat Duits? Moije nou is hore, ik versta d’r niks van,’ zei Jun.

En nadat we samen urenlang in de auto hadden gezeten en onderhand een vierkante reet hadden gekregen van de lange rit over de Duitse Autobahn, kwamen we uiteindelijk het bordje *Ausfahrt* tegen, afrit dus.

We besloten om direct een kijkje te gaan nemen bij de pinautomaat. Ik nam voor de zekerheid plaats op de achterbank omdat ik parra was voor eventuele camera’s. Toen we even later de pinautomaat vanuit de auto zagen staan, reageerde Junior enthousiast: ‘Jaaaaa, bingo, Lange! Daar is ze hoor, mijn liefje! Kijk, ik zei het je toch? Een oud type pinautomaat. Zie je

dat houten plankie? Dit wordt een makkie!' Terwijl hij zo zat te jubelen, wreef hij zijn handen tegen elkaar aan alsof hij zojuist iets lekkers voorgeschoteld had gekregen.

De pinautomaat was een inderdaad abc'tje, en nadat we de geldautomaat hadden bekeken, besloten we om de omgeving te verkennen. De vluchtroutes hadden we samen al tig keer doorgenomen via Google Maps en Google Earth, maar niets is natuurlijk beter dan ze van tevoren zélf af te leggen. Misschien kwam je hoge vluchtheuvels of bochten tegen die extra aandacht vereisten of misschien waren de foto's van internet niet meer up-to-date.

Het dichtstbijzijnde politiebureau lag op tientallen kilometers afstand van de automaat, dus de kans dat we de Polizei ter plekke zouden tegenkomen, was nihil. We hadden tijd zat, in theorie...

Als een soort rally-navigator noteerde ik ieder herkenbaar punt: hoofdvluchtroute, alternatieve vluchtroute B, alternatieve vluchtroute C, herkenbaar gebouw hier, herkenbaar punt daar, flauwe bocht zus, scherpe bocht zo. Of ik later daadwerkelijk gebruik kon maken van mijn aantekeningen met hartslag tiendoessoe, geen idee. Maar het gaf me een zeker gevoel, en dáár ging het om.

Jun leek helemaal in zijn element en gedroeg zich net alsof hij een hoogopgeleide professor plofkraker was. Aan alles merkte ik dat hij van iedere seconde genoot. Zijn enthousiasme en vastberadenheid werkte haast aanstekelijk en er viel nauwelijks aan hem af te lezen dat we straks de boel gingen opblazen.

'Alles staat gereed, Lange, ik heb er zin in! Nu nog een paar uur chillen en dan zal dit gebied blank staan met die Deutsche Schweinhunden.'

Niemand, maar dan ook niemand, had een flauw benul van wat ze te wachten stond. Alleen wij wisten dat straks, wanneer het muisstil op straat was en pikkedonker, iedereen in de omgeving rechtop in zijn of haar bed zou zitten. Het zou heel eventjes een oorlogsgebied lijken. Mijn opa zou gezegd hebben: ‘Een koekie van eigen deeg voor die pleuris-Moffen.’

‘*Blijf van me geld af!*’ schreeuwde Junior opeens tegen een oude Duitse vrouw met rollator die geld stond te pinnen bij onze automaat. ‘Kutzooi! Weer een paar meier minder, Lange. Daar gaan weer een paar Prada-schoenen.’

Een half uur voor de plofkraak trokken we beiden in ijzige stilte onze kleding aan. De zwarte regenpakken gingen over onze trainingspakken heen en toen we uiteindelijk ook de zwarte werkhandschoenen en bivakmutsen aan hadden leken we net een stel criminelen. We plakten ieder naadje dicht met zwarte ducttape om de kans te verkleinen dat we DNA-sporen zouden achterlaten.

De lucht was kraakhelder en de maan leek feller te schijnen dan ooit. Eigenlijk niet eens het ideale weer voor een plofkraak. Het liefst hadden we dat het mistig was, zodat de politieheli's en politieauto's geen goed zicht op ons hadden.

De rolverdeling was simpel: samen naar de automaat, ik gooi de kofferbak open en leg de sporttassen klaar en zorg daarbij dat de deur van het bankgebouw niet meer in het slot kan vallen. Jun maakt de automaat plofklaar. Daarna; samen dekking zoeken, aftellen, oren en ogen dichtknijpen, en wachten tot het moment dat de grond niet meer trilt van de explosie. Dan hup, de geldcassettes in de tas smijten, instappen en wegwezen, en dan ergens onderweg nog een kruisje of twintig slaan en terug naar Utrecht. *Easy peasy.*

‘Klaar voor Kobus?’ vroeg ik Jun toen we aangekleed waren.

‘Ja toch. Jij ook?’

‘Ja, sowieso. *Showtime.*’

Rond half vier 's nachts vertrokken we naar de pinautomaat van een grote Duitse bank en Jun bestuurde de snelle vlucht-auto.

‘Je weet de route hè?’ vroeg hij.

‘Ja, honderd procent.’

We reden op een normaal tempo naar de geldautomaat en keken ons scheel of we niets vreemds zagen in de omliggende straten. De kust leek veilig en toen we op de hoek van de straat de auto even stilzetten en elkaar in de ogen keken en tegelijkertijd een instemmend knikje gaven, wisten we beiden genoeg. Jun zette de vluchtauto voor het gebouw van de pinautomaat en vanaf dat moment verliep alles in super slow motion.

Ik gooide de autodeur open, rende als eerste naar de kofferbak en pakte de tas met inbraakspullen. Junior pakte de gasflessen en zette die bij de automaat neer. Ik stak een koevoet tussen de deur van het gebouw en de tweede grotere koevoet schoof ik over de vloer naar Jun toe. Junior brak de klep van de geldautomaat open en trok deze naar zich toe en vanaf dat moment was er écht geen weg meer terug. Alle toeters en bel-len gingen af, de automaat begon Duits tegen ons te lullen: ‘*Achtung, Achtung, die Polizei ist unterwegs. Achtung, Achtung, die Polizei ist unterwegs.*’ De vrouwenstem op het cassettebandje in het apparaat herhaalde de boodschap onafgebroken.

‘Ja, moet jij weten!’ schreeuwde Jun terug, terwijl hij druk bezig was met het aansluiten van de gasflessen. Toen draaide hij de gaskranen vol open, waardoor de automaat binnen een mum van tijd volliep met een zeer explosieve mix van zuurstof en acetyleen. Ik maakte de ontsteking klaar en na precies 20 seconden op de stopwatch draaide hij de gaskranen weer dicht en kwam hij naar mij toegerend.

‘Alles klaar?!’ schreeuwde ik.

‘Ja! Ploffen maar!’

‘Oké, zoek dekking! Komt-ie: 3... 2... 1...’

Kaboem! Wat een oorverdovende knal! De grond trilde tot in Groningen, waar ze gedacht moeten hebben dat er weer een aardbeving was. Het glas van zo’n beetje alle omliggende ruiten vloog ons om de oren. Jun stond tegen mij aangeplakt, als een opgerold egeltje, met zijn vingers diep in zijn oren gedrukt.

‘*Looopeeeeeeeen!*’ schreeuwde ik naar hem terwijl ik hem een zet in zijn rug gaf. Ik pakte de sporttas en liep achter Jun de met puin bezaaide ruimte in. We konden geen hand voor ogen zien door het opgewaaide stof. De vrouwelijke stem die ons zojuist nog vriendelijk waarschuwde voor de Polizei was het zwijgen opgelegd.

‘*Jaaaaa! Kassaaa! Lange! Kassaaa! Woehoeee!*’ schreeuwde Jun. Eén voor één schoof hij de cassettes vol centen over de vloer naar mij toe.

‘*Jaaaaaaaaa!*’ schreeuwde ik euforisch terug terwijl ik mijn vuist naar hem balde.

Ik gooide de cassettes stuk voor stuk in de sporttas en Junior nam als een bezetene weer plaats achter het stuur van de vluchtauto. Ik pleurde de geldcassettes op de achterbank en schreeuwde tegen Jun dat hij gas moest geven, terwijl ik naast hem ging zitten en mijn portier dichttrok. Mijn hart pompte het bloed met een recordtempo door mijn lichaam en de adrenaline gierde door mijn lijf. De zenuwen, de angst, de spanning van de lange terugreis die nu volgde, het voelde allemaal als een blok beton in mijn maag. Dat gevoel is onbeschrijfelijk: heerlijk en beangstigend tegelijk.

Vanaf het moment dat we wegreden was ik nog maar naar één ding op zoek: blauwe zwaailichten. In iedere straat, op

<<<LEES VERDER IN HET BOEK<<<